



**Advokátní kancelář**

**Mgr. Šárka Oharková, advokátka**

osvědčení ČAK 13266, ID datové schránky: mzadau5  
Praha 10, Průběžná 1826/63, PSČ 100 00, IČ: 76526186  
www.aksoh.cz, oharkova@aksoh.cz  
+420 777 114 244, bankovní spojení: 2105660477/2700

---

DATOVOU SCHRÁNKOU

**Městský soud v Praze**

Hybernská 18

Praha 1

V Praze dne 9.6.2017

**Žalobce:** **Libertariánský institut z.s., IČ: 04655877**  
Místo podnikání: Holečkova 36/1265, 150 00 Praha 5

*Právně zastoupen:* *Mgr. Šárkou Oharkovou, advokátkou, ev. č. ČAK 13266*  
*se sídlem Průběžná 1826/63, Praha 10*

**Žalovaný:** **Ministerstvo zdravotnictví České republiky**  
se sídlem Palackého náměstí 4, 128 01 Praha 2

**Žaloba podle ust. § 65 a násl. s.ř.s.**  
**proti rozhodnutí Ministra zdravotnictví**  
**ze dne ze dne 7.4.2017 č.j. MZDR 13237/2017-3/PRO**

*Elektronicky*

Přílohy: plná moc  
Rozhodnutí ministerstva zdravotnictví ze dne 20. ledna 2017  
Č. j.: 2435/2017-2/OPL  
Rozhodnutí Ministra zdravotnictví  
ze dne ze dne 7.4.2017 č.j. MZDR 13237/2017-3/PRO  
osvědčení advokáta o registraci k dph

## I.

Dne 7.4.2017 bylo ministrem zdravotnictví vydáno rozhodnutí o rozkladu (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví o zamítnutí vydání povolení k obchodování s některými omamnými a psychotropními látkami – drogami ze dne 20.1.2017. Žalobci bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 11.4.2017. Žalobce nesouhlasí se závěry a důvody uvedené v napadnutém rozhodnutí a shledává napadené rozhodnutí protiprávním.

## II.

Úvodem žalobce poznamenává, že současná společnost toleruje užívání řady látek, které lze charakterizovat jako omamné. Jedná se především o tabákové výrobky a alkohol. Tyto výrobky nejenže jsou běžně k dostání a jediným kritériem pro jejich prodej je věk 18 let, nýbrž jejich konzumace je plně společensky i právně akceptována. Na alkoholické výrobky včetně tzv. tvrdého alkoholu je dokonce vysílána reklama na různých televizních kanálech, což samozřejmě může oslovit velmi širokou skupinu obyvatel. Naproti tomu žalobce postrádá jasné vymezení, z jakého důvodu je nakládání, užívání atp. drog, resp. látek, jejichž legalizace se žalobce domáhá zcela zakázáno.

Žalobce v této souvislosti uvádí, že absolutní prohibice většiny drog ze strany státu v současné době neznamená, že trh s drogami neexistuje. Právě naopak. Černý trh s drogami existuje a žije svým vlastním životem zcela mimo rámec kontroly ze strany státních orgánů. Takový zcela nekontrolovaný trh ve svém důsledku znamená pro konečné uživatele / spotřebitele větší riziko než samotná legalizace drog. Jak ukazuje praxe, uživatelé, resp. spotřebitelé si cestu k drogám najdou, pokud chtějí a naopak výrobci a prodejci rovněž jsou schopni dopravit své zboží bez větších problémů k uživatelům, to vše navzdory absolutní prohibici.

V posledních letech subjekty, které se touto problematikou zabývají, navíc zaznamenávají další nové problémy, jejichž nárůst umožňuje právě prohibice drog. Jedná se o fakt, že vývoj v moderních technologiích a s tím související vývoj v procesech výroby, zdokonalování těchto procesů, s sebou přináší vznik zcela nových syntetických látek, které mají stejné účinky a následky jako drogy, avšak stojí legislativou zcela opomenuty a tudíž jejich distribuce a užívání je není nezákonné. Takto vyrobené drogy dle svého chemického složení nesplňují definici látek uvedených v § 3 odst. 2 ve spojení s přílohou 3 a 4 nařízení vlády o seznamu návykových látek. Legislativní proces nestíhá reagovat na tento vývoj, což opět v konečném důsledku vede ke slabší ochraně uživatelů / spotřebitelů.

Žalobce k tomu dodává, že naprosto nulová kontrola omamných látek (drog) distribuovaných na černém trhu, znamená riziko pro uživatele, který neví, jak kvalitní látku kupuje, co přesně tato látka obsahuje a je tedy vydán zcela napospas prodávajícímu subjektu.

Žalobce si zde dovoluje uvést srovnání s trhem s alkoholickými výrobky. Jestliže by byla absolutní prohibice alkoholu, lidé by si alkohol obstarávali na černém trhu nebo by se ho pokoušeli vyrobit svépomocí v domácích podmínkách bez patřičných znalostí v oboru. Kvalita alkoholu by zahrnovala celou škálu od kvalitních, přes méně kvalitní až po životu nebezpečné.<sup>1</sup>

---

<sup>1</sup> Viz např. metyalkoholová kauza, kdy výrobci vyráběly alkohol směsí metanolu a etanolu v poměru zhruba 1:1, přičemž metanolu v alkoholu nesmí být moc, jinak se stává životu nebezpečný.

Žalobce spatřuje výhodu legalizace drog právě ve skutečnosti, že spotřebitelé budou jasně vědět, co kupují a v případě vzniku újmy na zdraví bude možné i vést konkrétního výrobce / distributora k odpovědnosti, jako je tomu nyní na trhu s alkoholem a s tabákovými výrobky.<sup>2</sup>

Ohledně výše uvedeného a diskutabilní škodlivosti předmětných drog navrhuje žalobce výslech MUDr. Viktora Mravčíka z Národního monitorovacího střediska pro drogy a závislost.

**Účelem** zákona o návykových látkách, jakož i ostatních právních předpisů včetně mezinárodních úmluv, týkajících se nakládání s omamnými látkami je především ochrana společnosti před nežádoucími jevy, kterou výroba, prodej a užívání omamných látek je schopno vyvolat. Jak žalobce popsal výše, současná právní úprava bohužel tento účel vůbec nenaplnuje. Je tedy na místě zvážit legalizaci drog, avšak za legislativou určených podmínek a dostat tak výrobu, prodej i užívání drog zcela pod kontrolu státních orgánů obdobně jako je tomu u léčiv a farmaceutických výrobků.

*K důkazu: výslech MUDr. Viktora Mravčíka, Úřad vlády České republiky, Národního monitorovacího střediska pro drogy a závislost, Vladislavova 4, Praha 1*

## II.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti a s ohledem na čl. 2 odst. 4 LZSP, si žalobce podal v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními žádost na Ministerstvo zdravotnictví. Této žádosti nebylo vyhověno a žalobce následně využil práva podat opravný prostředek, o kterém rozhodoval Ministr zdravotnictví. Vzhledem k argumentům uvedeným v této žalobě žalobce nesouhlasí se závěrem v napadeném rozhodnutí, že žádost žalobce o získání příslušného povolení je zjevně právně nepřipustná ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „**SŘ**“).

Žalobce uvádí, že § 3 odst. 2 zákona o návykových látkách odkazuje na přílohu 3 nebo 4 nařízení vlády, avšak zákon dále neuvádí přesnější specifikaci, kterého konkrétního nařízení vlády se toto týká. Nařízení vlády č. 463/2013 Sb., o seznamech návykových látek je prováděcím předpisem k § 44c zákona o návykových látkách, nikoliv k § 3 odst. 2 téhož zákona. **Odkaz uvedený v § 3 odst. 2 zákona o návykových látkách odkazuje na přílohy, které již nejsou součástí platného právního řádu a jako zákonné ustanovení, zakládající práva a povinnosti občanů, je tedy nulitní.**

Dle § 130 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „**TZ**“) se návykovou látkou rozumí: *alkohol, omamné látky, psychotropní látky a ostatní látky způsobilé nepříznivě ovlivnit psychiku člověka nebo jeho ovládací nebo rozpoznávací schopnosti nebo sociální chování.*

Žalobce zde trochu postrádá smysl, proč stát jinak přistupuje k užívání a distribuci alkoholu a jinak k užívání a distribuci drog, když v obou případech se jedná o návykovou látku se stejnou definicí a v obou případech má užívání těchto látek velmi podobné zdravotní i sociální dopady.

---

<sup>2</sup> Jako tomu bylo u metyalalkoholové kauzy, kdy stát okamžitě zasáhl a na dobu určitou pozastavil prodej veškerého tzv. tvrdého alkoholu. Pokud by v té době byl absolutní zákaz výroby, distribuce, užívání alkoholu, tato aféra by se děla zcela mimo rámec kontroly a možného zásahu ze strany státu a počet obětí mohl být daleko vyšší.

V § 283 a 284 TZ je dále zakotvena skutková podstata trestných činů „Nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy“ a „Přechovávání omamné a psychotropní látky a jedy“, kdy tyto skutkové podstaty ke svému naplnění potřebují **neoprávněné** jednání, resp. zacházení s těmito látkami. TZ tedy a priori nezakotvuje jakékoliv zacházení s omamnými látkami jako trestné, nýbrž jen takové, které je neoprávněné. **Za oprávněné jednání lze ve smyslu uvedených ustanovení považovat jednání na základě povolení Ministerstva zdravotnictví dle § 3 odst. 2 zákona o návykových látkách.**

Žalobce dále upozorňuje na platný zákon o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek č. 65/2017 Sb. ve znění pozdějších předpisů (účinný od 31. května 2017), kde v § 1 a) je „návykovou látkou alkohol, tabák, omamné a psychotropní látky a jiné látky s psychoaktivními účinky...“ Stát řeší nakládání s návykovými látkami na základě povolení, přestože je ve výše uvedeném ustanovení uvedeno, že návykovou látkou je i alkohol a tabák. K prodeji alkoholu obsahující méně než 15% nemusí být koncese, prodej těchto výrobků podléhá jiným specifikům např. minimální věková hranice, zákaz prodeje na určitých místech atp. Podobně je tomu u tabákových výrobků. Žalobce nevidí mezi těmito produkty tj. alkoholem, tabákem a lehkými drogami jako LSD marihuana atp. rozdíl ve škodlivosti. Zákonodárce rovněž neviděl mezi uvedenými látkami žádné rozdíly, když všechny uvedené látky definoval v TZ jako látky omamné.

Ministr dále nebere v úvahu ústavní zásadu uvedenou v čl. 2 odst. 4 LZPS podle které „Každý může činit, co není zákonem zakázáno.“ Zákon o návykových látkách přitom výslovně uvádí v § 3 odst. 2, že je možné některé návykové látky používat i k jiným účelům na základě povolení ministerstva. Žalobce zde uvádí konkrétní citaci příslušného ustanovení zákona: „*Návykové látky uvedené v příloze č. 3 nebo 4 nařízení vlády o seznamu návykových látek a přípravky je obsahující mohou být použity pouze k omezeným výzkumným, vědeckým a velmi omezeným terapeutickým účelům vymezeným v povolení k zacházení. **Ostatní návykové látky a přípravky je obsahující mohou být použity pouze k terapeutickým, vědeckým, výukovým, veterinárním účelům nebo i k jiným účelům na základě povolení Ministerstva zdravotnictví.***“

Z výše uvedených důvodů napadené rozhodnutí není v souladu s platným právním řádem ČR a žalobce byl tak postupem žalovaného zkrácen na svých právech.

### III.

Jak žalobce uvedl v rozkladu, jeho snahou je postupná dekriminlizace drog zcela v souladu s právním řádem. Nutno podotknout, že žalobce v tomto názoru není nijak ojedinelý a v různých státech Evropy lze sledovat jistou míru uvolnění dříve velmi striktních pravidel pro držení a nakládání s omamnými látkami.

Žalobce se u Ministerstva zdravotnictví domáhal vydání povolení k výrobě, obchodování, skladování atp. některých omamných látek. Ministerstvo zdravotnictví jako příslušný správní orgán mohlo v povolení k nakládání s omamnými látkami vymezit bližší podrobnosti takového nakládání, např. omezení věku, povinnost identifikovat konečné uživatele, evidenční povinnost uživatelů aj. Žalobce se rozhodně nedopouští ničeho zákonného a jedná v mezích vymezených zákonem o návykových látkách a Ústavou a LZPS. Z výše uvedených důvodů nelze souhlasit s tvrzením v napadeném rozhodnutí, že žádost žalobce je právně nepřipustná.

S ohledem na výše uvedené žalobce považuje za naprosto nehorázné, aby správní orgán a v tomto případě přímo ministr, v rozhodnutí, kde rozhoduje o návrhu žalobce / žadatele uváděl, že „žádost zřejmě nebyla myšlena vážně“. Žalobce v takovém jednání spatřuje **porušení principu dobré správy**, resp. porušení několika zásad správního řádu, a to zásadu, že veřejná správa je službou veřejnosti, že správní orgán postupuje vůči dotčeným osobám nestranně, správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. Ministr nehodnotil podanou žádost žalobce ve světle uvedeného veřejného zájmu, nýbrž žádost hodnotil pouze z pohledu současné, dle názoru žalobce nedostatečné, právní úpravy koncepce protidrogové politiky.

Ministr jako ústřední orgán státní správy rovněž **v napadeném rozhodnutí porušil zásadu proporcionality při rozhodování**, jelikož rolí správního orgánu není hodnotit, zda si je žalobce „vědom“ mezinárodních závazů ČR týkající se nakládání s návykovými látkami, ale rozhodnout. Rozhodnutí musí být v souladu s ústavou, zákony a podzákonnými předpisy, přičemž správní orgán musí jednat v souladu se správním řádem, jednat musí při svém rozhodování vycházet jak z úkolů, které má ministerstvo jako ústřední orgán státní správy plnit, tak z legislativy, která se neomezuje na správní orgánem zmíněný § 3 zákona o návykových látkách.

#### IV.

Žalobce se jednáním státu cítí být diskriminován a požaduje, aby stát k nakládání, prodeji apod. těchto návykových látek vymezil pravidla. Legalizací návykových látek by stát svým dohledem dosáhl restrikce černého trhu s těmito látkami v České republice, který byl, je a bude, a tím v konečném důsledku chránil své občany. **Jestliže se prodej drog stane legálním, dojde k výrazné redukci, ne-li k úplnému zániku černého trhu s omamnými látkami a stát navíc získá přesnější informace o uživatelích a může tak lépe zvolit nástroje pro snížení jejich počtu či zvolení efektivnějšího způsobu léčby.** V neposlední řadě by toto s sebou přineslo i nemalý ekonomický přínos, vznikla by nová pracovní místa na trhu práce, snížila by se nezaměstnanost a zlepšila ekonomická úroveň státu.

Právo a výkon státní moci nesmí být pojímáno výhradně právně pozitivisticky, ale s ohledem na jeho společenskou úlohu. Příslušné správní orgány, v tomto případě Ministerstvo zdravotnictví musí při svém rozhodování zohledňovat reálné společenské dopady (nejen) státní protidrogové politiky a dohlížet na naplňování cílů a účelů konkrétních zákonů, což se v případě obchodu s drogami neděje. Žalobce toto v napadeném rozhodnutí postrádá.

Žalobce je přesvědčený o tom, že legalizace lehkých drog by byla pro uživatele mnohem snazší, než kdyby je obstarávaly a obstarávají na černém trhu. Žalobce věří, že dle č. 4 zákona č. 1/1993 Sb. Ústavy je jeho „základní právo a svoboda pod ochranou soudní moci“ a spravedlnosti v souladu s právem bude dosaženo.

#### V.

Vzhledem k výše uvedenému, navrhuje žalobce, aby Městský soud v Praze vydal tento rozsudek:

1. **Rozhodnutí Ministra zdravotnictví ČR ze dne 7.4.2017 č.j. MZDR 13237/2017-3/PRO se zrušuje;**
2. **Rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne ze dne 20.1.2017, č.j. 2435/2017-2/OPL se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení;**
3. **Žalovaný je povinen žalobci zaplatit náhradu nákladů řízení do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně.**

Mgr. Roman Kříž

v.z. Mgr. Šárka Oharková  
advokátka